

25 éves a sörédi tábor

Részlet a 2009. október 17-én, a Teljes Élet Szociális Alapítvány által szervezett baráti találkozót megelőző, a székesfehérvári Szent Imre templomban tartott hálaadó szentmisén elhangzott köszöntőből:

... A mai napon majd egy emberöltőt, negyed századot kell visszatekintnünk a múltba, ha fel akarjuk idézni a sörédi nyaraltatás kezdetét. Ebben az évben már 25 éve annak, hogy egy akkoriban szokatlan, újszerű, mondhatni bátor elhatározásra jutott pár idősebb és fiatalabb elkötelezett keresztény ember. 25 év pedig már elég kerek szám ahhoz, hogy visszapillantjunk az eltelt évekre, mérleget vonjunk és hálát adjunk.

Keresve a szeretet megélésének lehetőségeit odafordultak a környezetükben élő, sérült gyermekeket nevelő családokhoz, hogy szerény mértékben a segítségükre legyenek. Az előző év segítői tapasztalata után úgy gondolták, hogy meghívják nyaralni egy hétre pár sérült gyermeket, és a szüleik helyett gondoskodnak róluk. Ez egyszerűnek tűnik, de a szerény környezet, az elégtelen feltételek, az eszközök és a szakismeret hiánya komoly erőpróba elé állította őket. De sikerült: a lelkesedésük, a tenni akarásuk, a hitük, az összedolgozásuk olyan energiákat mozgatott meg, amelyek ma is hatnak. Elvezettek a mához, amikor nem egy, hanem hat hétre hívtak meg nem pár, hanem több mint száz sérült fiataalt, akiknek nem egy maroknyi, hanem több mint másfélszáz önkéntes, idősebbek és sok-sok fiatal igyekszik vidám nyaralást szervezni. Ezalatt a negyedszázad alatt szebb lett a környezet, jobbak a feltételek, több eszköz áll rendelkezésre, és a sok Söréden születő hivatásnak köszönhetően a szakértelem is jelen van. Az elmúlt 25 év során rengetegen megfordultak Söréden, akik szertevitték az országban a tábor hírért, és hozták is magukkal az újabb és újabb segítőket. Voltak, akik egy-két évre, voltak, akik egy évtizedre köteleződtek el, és vannak, akik már huszonöt éve vezetnek, szerveznek, segítik ezt a szolgálatot.

A sörédi tábor mindig befogadó és elfogadó volt: befogadott mindenkit, bármilyen sérültséggel élt, és elfogadott minden jószándékú segítséget és segítőket. Nem tett különbséget hívó és nem hívó, egyik vagy másik keresztény felekezethez tartozó között. A lényegét sugározta: azt, hogy a másokban Isten ajándékát lássuk, akire a szeretetünk irányulhat.

Rohamosan változó világunkban, ha a jövőről beszélgetünk, gyakran hallom a segítőik szájából elhangozni, hogy őrizzük meg a „sörédi szellemiséget”. Azt, hogy ez mit jelent nem tudom tételesen, pontosan megfogalmazni, legfeljebb érzékeltetni. Az elmúlt évtizedekben számos cikk, dolgozat, riport, tv felvétel foglalkozott a sörédi szolgálattal, ezek kapcsán sérültek és segítőik is megfogalmazták gondolataikat, érzéseiket. Most éppen egy szakdolgozat készül, amely bemutatja a sörédi tábort. Felkértek, hogy olvassuk át a szöveget. A dolgozat idézettel kezdődik, ami egy fiatal sérült nyaraló lány szájából hangzott el: „Nem vagyok vallásos, de ott imádkozok templomba járni, abban a táborban, nemcsak a templomban, hanem az egész táborban, olyan a hangulat, mintha egy baráti kör lenne, egy nagy család.”

Amikor ezt elolvastam, tudtam, hogy ez az, amit szeretnék elmondani a mai alkalmon. Ez az, amittől más a sörédi tábor, ez a sörédi szellemiség, ez az, amit őrízni kell: hogy jó ott lenni, hogy jó ott templomban lenni, hogy jó egy közösséghez tartozni, hogy mindenféle különbségtétel nélkül jó egy nagy család tagjának lenni. Kívánom, hogy a jövőben ezt még sokan átélhessék. ...

BM